

„Budu o tom přemýšlet,“ prohlásila máma.

„O čem?“ zeptala jsem se.

Ezra ukázal na karavan před námi. Přes zadní sklo měl nápis s názvem a telefonem pronajímatele. „Mámy.“ Pak ukázal na podlahu vedle sebe. „Potomstvo.“

„Ne,“ zopakovala jsem. „To je příšerný nápad. Potřebujeme být trochu sami, jinak si polezeme na nervy. Neviděli jsme je několik let – třeba jsou teď všichni hrozně otravní.“

„Norah!“ vyhrkla máma a její oči se přes zpětné zrcátko upřely do mých.

„Ne, určitě to tak není. Jenom mě to napadlo.“

„Budu o tom přemýšlet,“ slíbila znovu máma.

Super, můj argument nejspíš vyzněl v bráchův prospěch.

+ + +

Aby bylo jasno, chtělo se mi oznámit po zastávce u benzínky, krátké poradě matek a výměně pasažérů, *já jsem hlasovala proti!* Místo abych to vyslovila nahlas, jenom jsem to v duchu křičela, když jsme nastupovali zpátky do karavanu, který Ezra vymezil pro potomstvo.

„Máte někdo taky pocit, že na to naše mámy přistoupily nějak moc ochotně?“ zeptal se Austin a mně došlo, že s Ezrou museli tenhle plán upéct před pár hodinami u nás před domem a tlačili ho na obou frontách.

„Skoro jako by někdo použil cheaty,“ zamumlala jsem a zamířila opět úplně dozadu, na velkou postel. Vytáhla jsem si kartičky k učení.

Ezra s Austinem byli samozřejmě vepředu, Ezra řídil, Austin seděl vedle. Skyler se svalil na pohovku a zíral do telefonu s tím povědomým, soustředěným výrazem.

„Nezabij nás!“ křikla jsem na Ezru, když vjel na dálnici.

„Podívej se na tu silnici, Nor. Bylo by docela umění vás zabít tady.“

Silnice před námi tvořila dlouhou černou čáru, která se táhla zdánlivě donekonečna a mizela až na obzoru. Po obou stranách ji lemovaly kilometry a kilometry rovinaté pouště, jen občas protkané suchými keři a jukami.

„Proto jsi byla tak vehementně proti?“ zeptal se mě Ezra. „Bojíš se, když řídím?“

Skylerovy oči vylétly k mým, jako by ho najednou zajímalo, co řeknu. *Jo, je to tak, Skylere. Nechtěla jsem tě v našem karavanu. Pořád si myslíš, že jsem do tebe zakoukaná?*

Nehodlala jsem mu dopřát žádné vysvětlení. „Jo, tak nějak.“

Paisley se usadila vedle Skylera a vytáhla telefon. „Pojď to dohrát.“

Usmál se na ni. „Myslel jsem, že jsi na tu hru záměrně zapomněla, když jsem tě tak hrozně drtil.“

„Kdy se konečně naučíš nechvástat, dokud není dohráno?“ zeptala se ho.

„Asi až začneš víc vyhrávat.“

Strčila do něj a zasmála se.

Přistihla jsem se, jak se usmívám, ale rychle jsem si připomněla, že tentokrát se mě tahle situace netýká. To pomyslení mě zabořilo víc, než bych chtěla. Převalila jsem se na břicho a zadívala z okna. Pouštní krajina nebyla z těch